

Juni 2009

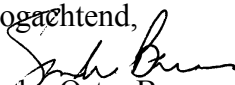
Op 10 mei j.l begon het regeringsonderzoek naar de handelwijze van de autoriteiten inzake de evacuees van Gush Katif en Noord-Samaria aan haar eerste hoorzitting. Amper vier jaar zijn verstreken sinds die vreselijke week in augustus 2005 toen bijna tienduizend mensen gedwongen werden om hun huizen in de Gazastrook en Noord-Samaria te verlaten. De chaos was die eerste weken was een ramp. Niemand van ons echter, kon voorzien hoe de tragedie van de “Disengagement” zou blijven voortduren. Vandaag, bijna vier jaar later, leven nog steeds 1400 gezinnen in achttien tijdelijke wooncentra. Van de 23 permanente locaties die aangewezen zijn door de regering, is nog maar in zeven plaatsen de bouw van huizen begonnen. In elf van deze locaties is men nog niet eens aan de infarstructuur begonnen. Van de 330 gezinnen die land bewerkten in Gush Katif, hebben er slechts 49 vervangend land gekregen. Twintig procent, achthonderd personen, zitten nog steeds zonder werk. Veel meer nog hebben er tijdelijk of gedeeltelijk werk.

Ondanks het falen van de Israëlische overheid om deze mensen goed en effectief opnieuw te vestigen, zijn de publieke kosten van deze hervestiging tot nu toe astronomisch hoog. Elke dag nemen die kosten alleen maar toe. Inmiddels is het bijna alle overheidinstanties duidelijk geworden dat de oorspronkelijke compensatie niet afdoende was om de meeste gezinnen in staat te stellen opnieuw te beginnen.

De kosten voor de gezinnen zelf zijn ook enorm geweest. Gezinnen die maanden lang zonder werk zaten, zelfs jaren, hebben een deel van hun vergoeding verbruikt voor hun dagelijkse behoeften. Als gevolg daarvan, zijn ze niet meer in staat om te beginnen aan de bouw van een nieuw huis. Onafhankelijke gezinnen die zichzelf redden met trots en waardigheid, zijn voor een groot gedeelte een last geworden voor de samenleving.

Het tijdstip van deze hoorzittingen kan niet nog meer opportuun zijn dan nu. De internationale druk op Israël om een twee-statenoplossing te aanvaarden en zich terug te trekken uit Judea en Samaria is toegenomen. Van een bijbelse perspectief is een terugtrekking uit Israëls bijbelse hartland een ramp. Vanuit een menselijk en economisch perspectief kan Israël zich niet nog een “disengagement” veroorloven. Israël kan gewoonweg niet de evacuatie van 300.000 mensen hanteren als het er al niet in geslaagd is die van 10.000 mensen tot een goed einde te brengen. Er kan gewoonweg niet nog een uitzetting komen. Er kunnen geen nieuwe opgaven komen van het Land Israël.

Ik hoop dat ik zal kunnen rekenen op uw voortdurende steun aan de bevolking van het bijbelse Israël.

Hoogachtend,

Sondra Oster Baras.
directeur